

надземното, небесното, както учи Той. Не можехъ да победа въ себе си стремежа къмъ надземнитѣ наслади и удовольствия, да пресуша въ душата си всичкитѣ слабости на земния човѣкъ, за да бѣда достоенъ за небесното царство на Назорея. Затова, дайте ми пари и азъ ще ви Го предамъ. Съ тия пари азъ ще си купя удовольствията на земята. Не искамъ да се лиша отъ тия удовольствия, за да получа Неговата небесна награда. Но... защо пъкъ се смѣете? Може би не искате Неговата смъртъ! Тогава азъ ще си ида.

— Почакай! — И, сияещъ, Кайяфа го задърпа къмъ своето седалище.

— Ето, седни. Кажи ни, какво учи Твоятъ учителъ? Той наистина Божий синъ ли е и съ каква сила върши своитѣ чудеса?

— Пари!... Пари!... Ще ми дадете ли вие нѣщо, за да ви Го предамъ?

Изрева Юда.

— Действително ли Той не иска да основе свое царство на земята и да владѣе надъ свѣта като най-силенъ царъ, както би направилъ оня, когото ний очакваме да ни бѣде изпратенъ отъ Иехова?

— Пари! Защо не казвате, ще ми броите ли нѣкаква цена за Него?

— Добре! Колко искашъ?

— Азъ искамъ, да живѣя тѣй, че животътъ ми да тече всрѣдъ удовольствия. Понеже Назарянинътъ не основа Свое царство на земята, за да бѣда и азъ всрѣдъ блѣсъкъ и веселия, затова срещу Неговата смъртъ азъ искамъ отъ васъ достатъчно пари, за да бѣда ограденъ отъ земнитѣ радости. Искамъ... Много пари искамъ...

— Нима единъ лъжецъ и измамникъ струва много пари?

— Не!...

Крѣвъ нахлу въ лицето на Юда. Неговитѣ очи се издуваха, веждитѣ му се свиваха и, настрѣхналъ, той бѣше готовъ да се хвърли и разкъсва.

— Не! Назарянинътъ не е лъжецъ. Той е праведникъ и невиненъ. Неговото учение и дѣлата Му сж божествени, а не сатанински, но азъ не искамъ небето, а земята. При Него е скромността въ живота и небето, а при васъ сж удовольствията и земята. А азъ не мога да се преродя и заживѣя споредъ учението Му, затова се отричамъ отъ Него, отказвамъ се отъ Неговия небесенъ миръ и идвамъ при васъ, за да искамъ срещу Него вашитѣ пари. Не искамъ да ви Го предавамъ, защото почитамъ вашитѣ закони, или за да ви правя добро. Не. Предавамъ ви Го, защото искамъ пари.

... Пари!

Гласътъ на Юда замираше и накрай се чуваше само едно хриптене,

— Колко ще дадете? Много ли ви се вижда? Но дайте нѣщо. Нима мислите, че той не струва толкова пари? Народътъ върви следъ Него и не е далеченъ деньтъ, когато ще останете сами. Тогава?.. Но дайте! Той струва много пари.

Заговориха тогава фрисеитѣ помежду си и решиха, че тридесетъ сребърника сж достатъчна цена за самозвания пророкъ. Кайяфа се навде надъ Юда и му прошепна:

— Тридесетъ сребърника!

— Що?—подскочи Юда.—Но само толкова ли? Помислете: азъ ставамъ предателъ, предавамъ Оня, Който е невиненъ, но Който съ Своего учение заплашва вашата мощъ; за мене може би ще говорятъ съ презрение, съ своето предателство азъ ще ви